

DUISTER

DOOR LEO VAN BREEN

I

Dat veel van wat ons lief was, is vergeten,
of voortgejaagd werd, of uiteengeslagen,
kan het geduldig hart nog wel verdragen,
al heeft een giftig zuur zijn wand doorvreten.

En dat wij naakt en stom en ledig jagen
in werelden, van angst en haat bezeten,
waarvan de lokprijs snel werd weggegeten,
en wat nog nableef naar de belt gedragen,

dat óók nog. Want der menschen hart kan dragen
veel tonnen leeds en ongetelde plagen,
en zorg en nood en wanhoop bij de vleet;

Als ginds maar bloeien enk'le rozenhagen,
onzichtb're droom, die 't hart aanwezig weet
achter den tuinmuur, in haar geurend kleet.

II

Want zooals bloemen in den drassen grond
in drek en modder roerloos vastgebeten,
zich naar de blauwe lucht geheven weten,
geurend de kelken met den vreemden mond,

DUISTER

en al wat wortelt in het ongezond
benedenaardsche, enkel wordt gemeten
als tegenstand, van drift en waan bezeten,
dat in een bonten bloei bevrijding vond,

zoo wortelt ook de mensch, in donk're spleten
verankerd, en geplaagd door klauw en beten,
door drek en droesem tot in 't merg gewond;

Géén trotsche bloemkroon kan men echter heeten
dit menschenhoofd, waar kleur en lijn uit zwond,
de fletse oogen en den slappen mond.

III

Ach, en wij kunnen dit leven enkel voeren
als zijn zwartheid ons niet geheel verslaat,
en aan den verren einder open laat
een lichtstreep, die het hart met zilv'ren snoeren

bindt aan de moog'lijkheid, eens te ontvoeren
de zielen in een nieuwverworven staat,
waar hoop noch teederheid hen ooit verlaat,
en nieuwe moed tot daden kan vervoeren.

Maar nu van alle waarden de contouren
verzwonde' in duister, dat nu komt bevloeren
ons heele zijn, ontluisterd en gesmaad,

ontwaakt de schroom, dees zwartheid te beroeren,
omdat daarachter, als een nooit verzaad
monster, een nieuwe muur van zwartheid staat.